

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XII. Gregorii Oratio ad exercitum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Κεφ. 16.

CAP. XII.

Δημιγροία γρηγορείου προς τὸν στρατὸν.

Gregorii Oratio ad exercitum.

ΕΓὼ μὲν, ὡς ἄνδρες Ῥωμαῖοι τὴν προσηγορίαν καὶ τὰ παρῳήματα, ὡμην ἐν παλαιῇ τῷ ὑμῶν παρ' ἡμᾶς ἀφιξίνεσθε ἀκοινωνουμένων τὰ παρῳήματα, βελῶν τε ληνομένων ἢ ἢ πρὸς ὑμᾶς δύνοια καλεπαγγέλλε), τοῖς προλαβέσιν ἐκ ἐνδοιασῶς βεβαιωθεῖσα, ὅτε τὸν νηίτῳ ὑμῶν κλόνον καὶ τὸν ἐπιδύτην σάλλον, τοῖς ἐπιηθείοις ἐδεξίμην. ἀλλ' ἐπεὶ μέγχε τὸ δεπαρῳήπ), ἴσως ἀνωθεν ἐκ ἐνδοσίμω γρηγορείου, ἵνα πέρσαι μὲν τῷ Ῥωμαίων τέλει ἀνδρείαν ἐκμάθοιεν, πρὸς ἀνδρῶν ἀσεβήγητων ἐμπολεμηθέντες ἢ δὲ γε ὑμῶν ἀκραφῆς δύνοια διὰ πάντων βεβαιωθεῖν, τὰ καιρῶ βασιανωθεῖσα καὶ τοῖς ἐργοῖς μαρτυρηθεῖσα. δ' ἐδείχατε γὰρ ὡς εἰ καὶ πρὸς τὰς ἐραληγήσαντες ὑμῶν τῷ λύπῃ ἐκληρώσατε, εἰδὲν ὑμῶν ἐπολιδίμαλ) προύργιατερον. Φέρε νῦν ἀεὶ τῷ πρακίῳ σκοπήσωμεν. βασιλῆς ὑμᾶς προσκαλεῖ), πάντων τῶν ἡγεσασμένων ἀμνησίαν καλεπαγγέλλομεν), τῷ ἐς τὴν πολιτείαν ὑμῶν εὐνοίαν, καὶ τὴν πρὸς τὸν πόλεμον ἀνδρείαν ἐς ἐκείνην καὶ θαλίαν δεξάμεν) ταῦτα δὲ ὑμῶν τῆς ἀφέσεως ἐνεχυρα πάντων ἀσφαλές αἶμα, καὶ φησὶν, ὡς εἰ ὁ θεὸς τῆ εὐνοία τὸ πλεον δεδῶκε, καὶ τῶν ἀμαρτῶν ἐξωδῶσῶν, ἢ ἀνδρεία διεφάνη, (αφῆς ἐλεχ) τῆς συλχωρήσεως γρηγορείου, πῶς ἐχ' ἐφοματῆ θεία κρῖς) καρδία βασιλῆος ἐν χφρὶ θεῶ καὶ εἰ ἀν θέλη κλῖν) αὐτήν. ὑπεξάλε μοι ἐν, ὡ Ῥωμαῖοι, τὰ χίσα) καὶ μὴ κατὰ προδῶμεν τὸν παρόν) καιρὸν, μηδὲ παρολιδίσοι διαμάζων. μισεῖ γὰρ καλεῖ) διαδραμῶν, καὶ ὡσπερ ἀγανακτῶν ὅπ γε παρῳήπ, δ' ὕσληπ) εἶναι κατὰ τὰς ἐκ ἀνέχε). κληρονομήσατε ἐν τὰς παλῆρας τῆς εὐνοίας, ὡσπερ τῆς ἀνδρείας ἐκληρονομήσατε, ἵνα διὰ πάντων Ῥωμαῖοι δέχθητε, καὶ μηδεὶς ὑμῶν ἀψη) μῶμ) ἢ νουθευόμενος ὑμᾶς παῖδας δέξῃ) ὑπὸ τοῖς ἰσάτοις καὶ βασιλευσὶ ταπῳμένοι. ὅ ὑμᾶς φύσαντες, πφθοὶ καὶ ἀνδρεία τὸ οὐκ ἐμνον ἀπαν προσελήσαν) μάνλιος τρεκαῖος τὸν

Go quidem existimabam, viri & nomine & rebus ipsis Romani, vos jampridem ad me venturos esse, tum de iis quæ acciderant, mecum communicaturos, tum ejusmodi capturos consilium quod mea erga vos benevolentia pollicetur. Quæ quidem superioribus officiis certissime confirmata est, tunc cum navalem vestrum tumultum & tempestatem inde excitatam, missis alimentis sublevavi. Sed quoniam hæcenus id neglectum est, divinâ fortasse providentiâ ejus rei copiam minime tribuente, tum ut Persæ à viris duce destitutis superati, Romanorum fortitudinem penitus perspicerent, tum ut vestra in Rempublicam sincera benevolentia opportuno tempore explorata & rebus ipsis comprobata, omnibus modis confirmaretur. Perspicue enim declaratis, licet adversus duces vestros causas doloris ac simultatis habeatis, nihil tamen republica antiquius vobis esse. Nuncigitur quid agendum sit confideremus. Invitat nos Imperator, omnium præteritorum oblivionem promittens: vestram in rempublicam benevolentiam, & in prælio fortitudinem, tanquã ramos ac verbenas supplicum sulcipiens: Et indulgentiæ suæ pignora omnium certissima vobis donans, cum ita dicit. Si Deus vestra in rempublicam benevolentiam victoriam concessit, & depulsis peccatis fortitudo vestra eluxit, quod certissimum est argumentum indulgentiæ veniæ: Quomodo ipse Dei præjudicium non sequar; Cor Regis in manu Dei est, & quocumque voluerit Deus, illud inclinat. Obtemperate itaque mihi quam citissime, Romani: Nec occasionem nobis oblatam dimittamus, nec elabi patiamur. Nam postquam effugerit, comprehendi se non patitur: & quasi indigne ferens quod neglecta fuerit, nunquam se bis capi sinit. Hæredes estote obedientiæ Majorum vestrorum, sicut fortitudinis eorum hæredes fuistis, ut vos Romanos undecunque ostendatis, nec ulla reprehensionis nota nomini vestro inuratur, vosque degeneres esse filios arguat. Majores vestri sub Consulum atque Imperatorum regimine constituti, obedientia ac fortitudine orbem terrarum subegerunt. Manlius Torquatus filium

LII iij

uum, qui fortiter quidem se gesserat, imperio tamen minime paruerat, coronatum securi percussit. Ducum enim prudentiā & militū obedientiā, res maximā perfici solent. Quod si alterum alterius ope destituatur, claudicat statim atque eversum labitur, disjuncto duarum illarum virtutum præstantissimo jugo. Nolite igitur amplius cunctari: sed mihi obtemperate, qui tanquam sacerdos, inter Imperatorem & exercitum reparandæ concordie interpret sum. Ostendite nullam esse perduellionem in eo quod agitis, sed justam indignationem, ad breve tempus susceptam adversus duces vestros à quibus injuriæ affecti estis. Nisi enim quam celerrime ad Imperatorem accurreritis, ego quidem tum benevolentie quam debeo in rempublicam, tum meæ erga vos amicitie satisfecero. Vos verò considerate quælo, quinam sint exitus tyrannorum. Quæ enim ratione præsentium rerum statum terminabitur? Ut in unum collecti permaneat, fieri nullo modo potest. Unde enim fruges ad vos convehentur, aut ea commoda quæ mare continenti subministrare solet: nisi Christianis bellum inferentes, & ab iisdem vicissim bello appetiti, res omnium teterrimas faciat ac sustineatis. Quis autem horum finis futurus est? Hac illac dispersi, vitam transigetis. Aderit è vestigio vindex justitiae, non finens ut veniam amplius consequamini. Datis igitur dextris, ea quæ & nobis & rei publicæ profutura sint perpendamus: Quando & salutaris passionis & sanctissimæ resurrectionis Dei nostri Jesu Christi festos dies, nobis ad id suffragantes habemus.

CAP. XIII.

Quomodo post orationem Gregorii, milites deposita priore sententia, Philippicum ducem denuo susceperunt.

His dictis cum multum illachrymatum esset, momento temporis omnium mentes velut divina quadam virtute commutavit. Statimque postularunt, ut ex conventu discedere ipsis liceret, quod de his quæ agenda erant, inter se ipsi deliberarent. Nec multo post reversi, se se arbitrio voluntatique Episcopi permiserunt. Qui cum Philippicum illis nominasset ut eum tibi ductorem postulerent, se & universum exercitum gravi jurejurando ea de re obstrictum esse dixerunt. Tum

Ἀπαῖδα σεφανώσας ἀνείλεν, ἀνδρισάμενο
μὲν, ἀπὸ τῆς θήσαντα δὲ τῆς γὰρ ἀγαθῶν δόξας
λίαν καὶ τῶν ἀγομένων διπλάσια, μεγάλα
πεφύκασι ἀγαθὰ καὶ ἐργάζεσθαι. Ἐάτερον
ἢ τῆς ἑτέρας χρεῖον, χωλεύς (ὡς περὶ πέντε)
(Φαλλῆ) πάντως, τῆς δόξης ξυμμετρεῖται
διαλυομένης. μὴ ἐν μέλλεσι. πείθει δὲ με
ιερωσύνης βασιλεία ἔσραπὴ μεσιδύσσης,
καὶ δείξασε ὡς ἐτυραννίστα ἡμέτερα, ἀλλὰ
δικαία πρὸς μικρὸν ἀγανάκησις καὶ τῶν ἀ
δικησάντων ὑμᾶς ἐραληγῶν. εἰ γὰρ μητῶν τα
χίς τὴν ἀποστροφάμοις, ἐγὼ μὲν ἔξοσιόσομαι,
καὶ τῶν ἐς τὴν πολιτείαν εὐνοίαν, καὶ τῆς ὑμᾶς
Φιλίαν. ὑμεῖς ἢ σκοπεῖτε ποῖα τῶν τυραν
νων τὰ τέλη. ποῖ γὰρ καὶ πρᾶνείτε τὰ παρ
τα ἀδελφούς ἐνωτῶν ἀδυσάτων. πόθεν γὰρ
ἢ τῶν ὠραίων συγκομιδῆ, ἢ ὧν ἐς αἰλίπυλον
θάλασσα τῆς πείρω δίδωσιν, εἰ μὴ γε πολί
μῆνες χριστιανῶν, καὶ πολεμέμῆροι, τὰ
πάντων αἰχίσια δρᾶσοιτε καὶ πείσοιτε καὶ
ποῖ τὸ τέλος ἀποράδες γῆροῦμοι βιβίσου
τε. ἀνθῆν παρὰ πόδας ἢ δική, συζητήσω
ἔλοιπᾶ νέμειν ἐκ ἀνεχομένη δόξας ἐν δέξ
ας, καὶ ἐαυτοῖς καὶ τῶν πολιέμων τὸ σω
σον σκοπήσωμεν, ὅτ' ἀν καὶ τὰς ἡμέρας τὸ
ζῶνεις πάθος, καὶ τῆς παναγίας ἀναστά
σεως χριστοῦ ἔδεξομεν ἐπιλαμδανόμενοι
ἔχωμεν.

ΚεΦ. γγ.

Ὅτι μετὰ τὸ δημηγορεῖν τὸν γρηγόριον, μετὰ τὸ ταῦτ' ἰδέ
μας οἱ στρατιῶται, καὶ πάλιν δέχονται Φιλίππικον ἔ
τηγόν.

Τοσαῦτά γε εἰπὼν, καὶ πλείονα γε εἰπὼν
κρύσας, ὡς περὶ ἐκείνης τινὸς ῥοπῆς ἀ
πάντων τὰς γνώμας ἐν ἀκαρεῖ μετὰ τὴν
οἴπῃ ἐξήτησαν ὑπέξελθεῖν ἔσσυλλογῶν καὶ
αὐτὰς περὶ τῶν πρακτικῶν βεβλήσασθαι. ἢ καὶ
τοῖντων ἐμὴ πολὺ (Φᾶς αὐτῶν) ἰερεῖ ἔχοντες
σαῖτες, καὶ δὴ τὰ Φιλίππικὸν αὐτοῖς ἐξομομα
σαῖται, ἢ αὐτοῖς ἐραληγὸν (Φᾶσι) ἐξαγῆσθαι
σιν, ὅρκους δὴνοῖς ἐφασκον περὶ τῆς δι
μόσας καὶ τὸ σύμπαν στρατόμα. ὅτι